

Весна

Анатолій Клименко

Білили снігами яри і байраки,
Білили снігами північні узгірки.
А сонце своїми ясними руками
Вже зиму щіпало, й було їй вже гірко.

Гуляє по небу вже сонце широко.
Встає вже ізрання, і ходить далеко.
У воду проміння пускає глибоко,
І кличе додому старого лелеку.

Весна — то вже час, коли сну не до сміху.
І вранці вже спати йому не пристало.
А сніг неохоче кидає ту стріху,
Де більше тіло його спочивало.

Весна так раптово і різко міняє
Все те, що лишалось у сніжній дрімоті.
І кожному чути, і кожен вже знає,
Що треба віддати всю шану роботі.

Весна з нас витрушує білу дрімоту.
Поспати — вже зась, і роботи багато.
Всьому вже виказує справжню турботу.
Любов же — про Ніжність спішить нагадати.

01.03.2026